Ч. 208 Пятниця 17 (29) вересня 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Администрація у улици Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи непечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чвертъ року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чвертъ року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Ситуація парляментарна и програма роботъ.

Небавомъ, бо вже 10 жовтня, зачне свою працю Рада державна, котра сеи сесіи буде мусѣла розтяти дуже замотаный вузолъ ґордійскій. Всѣ партіѣ парляментарнй мусять передовсѣмъ заняти вôдповѣдне становище до розпорядженя правительства о выимковôмъ станѣ въ части Чехіѣ и тутъ прийде ся всѣмъ добре надъ тымъ подумати. А поки-що часописи, котрй радй бы все наперѣдъ знати тай вгадати, якъ що зложить ся, пишуть кожда свою думку о тôмъ, якъ та сесія парляментарна въ жовтни с. р. буде выглядати. Мѣжъ иншими часопись Montagsrevue, о котрôй кажуть, що нею промавляе ґр. Таффе до лѣвицѣ, посвятила такожь довшу статю розборови, якъ уґрупують ся сторонництва въ Палатѣ посольскôй.

Передовсѣмъ не сумнѣвае ся она, що партія нѣмецко-лiберальна буде голосувати за заведенемъ выимкового стану въ Чехіи, бо ѣй найбôльше доскуливъ теророризмъ Молодочехôвъ, а впрочôмъ жадна бôльша партія въ парляментѣ не схоче на себе брати одвѣчальности, голосуючи за знесенемъ заряджень, котрй правительство по довгôй розвазѣ узнало за конче потрѣбнй. Дальше каже Montagsrevue, що часъ нѣмецкои всемогучости, часъ ґерманізацѣ зъ уряду, минувъ рѣшучо. „Єсли партія нѣмецка покине скостенѣлый централізмъ, то въ кождôй хвили буде могла перешкодити поважнѣйшôй перемѣнѣ пôдставъ державы, тодѣ все буде могла докинути на вагу рѣшаюче слово. Жиють же и ненѣмецкй народности въ Австріи, а не можна ихъ самовôльно нагороджувати або карати, треба позволити, щобы они розвивали ся въ границяхъ потребъ державныхъ. Не потрѣбно притискати иншй народности до стѣны и то не може бути навѣть тодѣ, коли шукае ся союза зъ декотрыми зъ нихъ. Тй, зъ котрыми бажае ся союза (розумѣе ся тутъ Поляковъ — *Ред.*) не вѣрять и не хотять бути меншостію въ бôльшости, коли доси були тымъ, чимъ язычокъ при вазѣ, анѣ не вôдповѣдае се ихъ чувствамъ жадати супремацѣ, силою котрои старй раны державы стали бы ся ще глубшй. Єсли сторонництво нѣмецко-лiберальне схоче трактувати квестію народностей безъ упереджень, тодѣ партію свою выграло бы до половины. Справы въ нѣмецко-лiберальнôмъ таборѣ заострюють ся такъ, якъ колись въ ческôмъ. Нинѣ ще выстане сильнѣйшій натискъ, щобы вôдтрутити нѣмецко-народну причѣпку. Єсли той процесъ не скоро вôдбуде ся, тодѣ зачекають нѣмецкй народовцѣ на хвилю для себе вôдповѣдну, але вызыскають ѣѣ такъ якъ Молодочехи. Ґр. Таффе не мае интересу напирати на рѣшене въ тôй справѣ, бо вôдъ нѣмецко-народнои партіѣ не зазнавъ нѣколи такихъ неприемностій, кôлько вôдъ партіѣ нѣмецко-лiберальнои, але австрійскій парляментъ мусить бути повѣреный бôльшости, перенятôй щиро австрійскимъ духомъ, а до такои належить безъ сумнѣву партія нѣмецко-лiберальна. Може она поступати енерґічно, єсли злучить ся зъ иншими австрійскими партіями и єсли пôде згôдно зъ правительствомъ. То все наступить и мусить наступити, скоро нѣмецко-лiберальна партія выключенемъ нѣмецко-народнои фракцѣ зложить поруку для своеѣ власнои будучности. Ґр. Таффе не мае вышшои цѣли у своѣй политицѣ, якъ тôлько утворене певнои, справдѣ австрійскои бôльшости, перенятои духомъ консервативнымъ“.

Отже суть то рады и осторогы для лѣвицѣ, котрй простыми словами дали бы ся высказати такъ: „Часы урядовои ґерманізацѣ довго вже минули; нинѣ кождый народъ мае право розвою. Поступайте вôдповѣдно до того, а будете мати силу. Инакше Поляки, о котрыхъ приязнь вамъ иде, не будуть вамъ вѣрити. Отже мусите свою партію перечистити, а тодѣ и т. д.“.

Програма роботы парляменту на першôмъ засѣданю вже розослана посламъ. Дальша програма мѣстить богато важныхъ справъ.

Рада державна на сегорôчнôй сесіи осѣннôй буде занимати ся побôчь буджету на 1894 р., такожь кôлькома важными справами економічными.

И такъ заразъ на початку сесіѣ будуть предложенй Радѣ державнôй новй проекты валютовй. Ще на веснѣ сего року оба Міністры скарбу уложили головнй точки основнй тыхъ проектôвъ. Остаточне выкôнчене тыхъ трехъ проектôвъ наступить въ жовтни. Новй предложеня валютовй мѣстять отсй справы: заведене обовязкового численя пôсля валюты короновои — та постепенне стягане нотъ державныхъ. Проектъ закона що до обовязковои валюты короновои, котра входить въ житє зъ днемъ 1 сѣчня 1895, вже майже цѣлкомъ готовый, бо бракують лише мотивы въ предложеню. Два другй проекты валютовй уповажняють Правительство, выцофати зъ обѣгу ноты державнй ажь до высоты 100 міліонôвъ зр. и взяти до своеи розпорядимости золото, придбане зъ позички валютовои, въ такôй самôй высотѣ. Се золото буде зложене въ австро-угорскôмъ банку. Проектъ сего закона для австрій-

Премудрый Ковбель.

(Казка для дорослыхъ — Щедрина).

Живъ собѣ Ковбель. И батько єго и мати були мудрй: помалу безъ клопотôвъ дождали ся въ рѣцѣ матузелевыхъ лѣтъ и анѣ разъ не впали въ руки рыбака анѣ въ пащеку щупака. И сынови свому давали науку. Памятай, сынку — казавъ старый Ковбель умираючи — коли хочешь жити щасливо, будь осторожный.

А молодый Ковбель, не въ тѣмя битый, робивъ все зъ великою розвагою. Бачить, що въ водѣ плывають довкола него самй великй рыбы, а вôнъ зъ нихъ найменшій: кожда рыба може єго ликнути, а вôнъ жаднои. И справдѣ: нема навѣть що ликати! Ракъ може єго клѣщами розтяти на двоє, водна блоха може всати ся въ хребетъ и замучити на смерть. Навѣть братя ковблѣ, коли побачать, що схопивъ комара, сейчасъ кидають ся цѣлою громадою и выдирають добычу. Вôдберуть и зачнуть выдирати собѣ взаимно и тôлько дармо роздруть комара.

А чоловѣкъ? Що за страшне то сотворѣне! Якихъ то вôнъ способôвъ не повыдумувавъ, щобы єго, ковбля, передъ часомъ зô свѣта згладити. И сѣти, и вятѣрѣ, и ости, и вкôнци вудку! Здавалось бы, чи може бути що дурнѣйше вôдъ вудки? — Нитка, на нитцѣ гачокъ, на гачку наложеный хробакъ або муха.... И въ якій способъ наложена?... Можна сказати, въ найнеприроднѣйшôмъ положеню! А таки найбôльше ковблѣвъ дае ся ловити на вудку.

Старый батько неразъ остерѣгавъ єго передъ вудкою. Передовсѣмъ, каже, стережи ся вудки: бо хочь то оденъ зъ найдурнѣйшихъ прирядôвъ, а таки для насъ ковблѣвъ чимъ дурнѣйшій — тымъ певнѣйшій. Кинуть тобѣ мушку на принаду, ты ѣѣ схопишь — а муха тобѣ смерть приносить.

Оповѣдавъ такожь старый, що одного разу трохи єго самого не зварили въ юшцѣ. Ловили ихъ тодѣ цѣлою громадою; якъ рѣка широка, закинули сѣтку и тягнули якихъ двѣ версты вздовжь рѣки. Ажь страхъ сказати, кôлько рыбъ наловили! И щупаковъ, и окунѣвъ, и головачѣвъ и плотиць — навѣть лещѣвъ, лежибокôвъ повытягали зъ болотнистого намулу. А ковблѣвъ — безъ числа. И кôлькожь то вôнъ старый ковбель зазнавъ страху, коли єго волекли въ сѣти по рѣцѣ — того анѣ словомъ не высказати, анѣ перомъ не описати. Чуе, що єго тягнуть, а куды — самъ не знае. Бачить, що по одной сторонѣ єго щупакъ, по другôй — окунь, и думае собѣ: отъ ще хвиля, а ликне мене сей або той; але они не рушають єго.... Нѣхто не мае охоты до ѣды. У всѣхъ одна думка въ головѣ: Смерть прийшла, а по що и длячого прийшла, нѣхто не знае. Вкôнци зачали стягати крыла сѣтей, выволѣкли ѣѣ на берѣгъ и стали выкидати рыбу зъ матнѣ на берегъ. Ажь ту дôзнавъ ся ковбель, що то така юшка зъ рыбы. На пѣску рушае ся щось червоне, выкидае у воздухъ темнй клубы хмарочокъ, а такъ горячо, що вôдразу стративъ силы. И такъ уже безъ воды чуе ся дуже слабымъ, а ту ще жару пôддають. — Чуе „огонь“, кажуть. А на тôмъ огни стоить щось чорне, наповнене водою, и якъ то озеро пôдчасъ бурѣ все шумить, кипить та пѣнить ся; то „котелъ“ кажуть. Вкôнци сказавъ хтось: кидайте рыбы въ котелъ, буде юшка! И зачали кидати тамъ нещаснй сотворѣня. Вкине рыбакъ рыбку, та спершу плюсне, потôмъ якъ скажена покидае ся хвилину, знову плюсне — и затихне; то значить, що скоштувала юшки. Вкидали, вкидали перше безъ выбору, потôмъ оденъ старецъ глянувъ на нашего ковблика и и каже: Сей ще не принесе мабуть намъ нѣякого пожитку; най радше пôдросте въ рѣцѣ. Взявъ єго за голову и пустивъ на воду. А вôнъ такожь не дурный, що силы втѣкае до дому! Прилетѣвъ, а въ норѣ жде на него жѣнка нѣ жива нѣ мертва. И щожь, хоть тодѣ старй богато рѣчей оповѣдали о юшцѣ, а таки по нинѣшный день нѣхто въ рѣцѣ не знае певно, що то таке юшка.

Але вôнъ, ковбель-сынъ, вбивъ собѣ добре въ голову осторогы ковбля-батька и на кождôмъ кроцѣ пригадувавъ собѣ ихъ. Треба бути дуже осторожнымъ, казавъ собѣ, бо инакше пропаду нѣ-за-що. Насамперѣдъ мушу собѣ выкопати таку тѣсну нору, щобы тôлько я самъ мôгъ у нѣй змѣстити ся. Вертѣвъ пыскомъ ту нору цѣлый рôкъ, и кôлькожь то страху набравъ ся вôнъ за той часъ, ночуючи въ намулѣ або пôдъ воднымъ лопухомъ або помѣжь тростиною. Вкôнци выдовбавъ ѣѣ такъ знаменито а докладно, що ледви самъ мôгъ у

скои половины державы складає ся зъ двохъ частей: въ однôмъ законѣ дозволяє ся стягнути ноты, а въ другôмъ зложити ихъ въ банку; для угорскои половины выстане лишь одинъ законъ, бо угорске правительство має право довôльно безъ окремого закона розпоряджати своими припасами золота.

Вôдтакъ має вести ся дальша робота надъ реформою податковою. Ще заки збере ся Рада державна, має дня 5 жовтня скликати ся стала комісія податкова, щобы покôнчити нараду надъ законами податковыми. Намѣряють зачати розправы надъ тыми законами въ повнôй палатѣ заразъ по ухваленю буджету, такъ щобы реформа податкова могла вôйти въ житє зъ 1895 р. Але чи се вдасть ся, не знати, бо и сама комісія поробила много змѣнъ у проектѣ Правительства, именно що до податку заробкового, а въ повнôй Палатѣ треба буде довго розправляти ще надъ многими иншими поправками и змѣнами.

Вкôнци и Міністерство торговлѣ предложить парляментови кôлька проектôвъ. И такъ мабуть полагодять ся въ осени договоры торговельнѣ зъ Испанією и Румунією, а евентуально и зъ Россією, тожь и дотычнѣ законы предложать ся Радѣ державнôй; вôдтакъ проекты законôвъ що до удержавненя товариства льокальныхъ зелѣзниць и моравскои зелѣзницѣ пограничнои та законъ о запомозѣ для маринарки торговельнои. Крôмъ того мають полагодити ся проекты законôвъ, предложенѣ вже на весняной сесіи, якъ н. пр. о всхôдно-галицкôй зелѣзници льокальнôй.

Рôчниця Маркіяна.

Справа обходу 50-лѣтнои рôчницѣ смерти Маркіяна Шашкевича и спроваджения єго мощей зъ Новосѣлокъ коло Камѣнки струмиловои до Львова поступає що разъ дальше. На засѣданю центрального выдѣлу товариства „Просвѣта“ дня 15 вересня вôдчитано письмо зъ ц. к. Староства въ Камѣнцѣ струмиловôй, дозволяюче на вôдкопанє мощей и перевезенє ихъ до Львова. Поручено отже канцеляріи товариства полагодити ще поменшѣ жаданя ц. к. староства и вôднести ся до філіѣ товариства въ Камѣнцѣ струмиловôй въ справѣ остаточного полагодженя справы. Перенесенє мощей вôдбуде ся дня 24 жовтня с. р. въ Камѣнцѣ струмиловôй а 25 жовтня у Львовѣ. До участи въ сѣмъ, для Русинôвъ великôмъ святѣ рѣшено запросити Выдѣлъ краєвый, раду мѣста Львова, Є. Е. п. Намѣстника, Університетъ, Політехніку, Є. Е. Митрополита и обохъ єпископôвъ рускихъ, всѣ народно-рускѣ товариства и Народный Дôмъ та Ставропігію. Дальше упрошено члена рады мѣста Львова д ра Савчака занятись полагодженємъ справы вôдступленя мѣсця на кладовищи Лычаковскôмъ, о що выдѣлъ „Просвѣты“ просивъ маґістратъ мѣста Львова, а народнѣ рускѣ товариства, щобы выбрали по одному делеґатови до комітету, котрый має занятись обходомъ ювілейнымъ спôльно зъ спѣвацкимъ товариствомъ „Боянъ“, бо вечеромъ въ день похорону мощей Маркіяна Шашкевича у Львовѣ вôдбуде ся у великôй сали „Народного Дому“ концертъ, зъ котрого чистый дохôдъ призначує ся на памятникъ на могилѣ бл. п. Маркіяна Шашкевича. На той памятникъ зложили дальше на руки філіѣ „Просвѣты“ въ Камѣнцѣ струмиловôй: Панѣ рускѣ 15 зр. зложеныхъ пôдчасъ вôдчитôвъ устроюваныхъ товариствомъ педаґоґічнымъ у Львовѣ, всч. о. О. Чубатый 1 зр. 50 кр., о. Погорецкій складку въ Сокали 12 зр., п. Герасимовичь суд. адъюнктъ въ Камѣнцѣ струмиловôй 1 зр., о. Бородієвичь зъ Якимова 1 зр., Х. 1 зр. — Разомъ всѣхъ жертвъ вплынуло по день 25 вересня с. р. 147 зр. 36 кр. Выдѣлъ філіѣ „Просвѣты“ въ Камѣнцѣ, дякує всѣмъ дотеперѣшнымъ жертводавцямъ и звертає ся зъ просьбою до всѣхъ вп. Землякôвъ, щобы дальшими жертвами причинились до звеличаня памяти Маркіяна.

Переглядъ політичный.

Extrapost нотує поголоску, ходячу по Празѣ, що выимковый станъ буде розтягненый на всѣ мѣста Чехіѣ, числячѣ звышь 10.000 мешканцѣвъ. Такожь каже, що въ огляду на анархістичну пропаґанду, буде заведеный станъ выимковый и у Вѣдни. Противъ редакторови и выдавцеви часописи Narodni listy веде ся слѣдство о злочиньство забуреня публичного спокою.

Прелімінарь угорского буджету державного на р. 1894, предложеный Палатѣ депутованыхъ, мѣстить такѣ числа. Звичайнѣ выдатки выносять 394,532.835 зр., въ порôвнаню зъ выдатками минувшого року о 16,655.632 зр. бôльше. Звичайнѣ приходы выносять 416,608.094 зр., т. є. о 13,275.109 зр. бôльше, нѣжь минувшого року. Отже надвышка доходôвъ звычайныхъ выносить 22,075.259 зр. Загальнѣ выдатки выносять 464,992.254 зр., менше о 21,191.267 зр., нѣжь минувшого року; загальнѣ доходы 465,003.942 зр., менше о 21,649.701 зр. Надвышка доходôвъ 11.688 зр., менше о 458.434 зр. нѣжь року минувшого.

N. fr. Presse доносить, що Галицкій Соймъ має зôбрати ся на довшій часъ въ половинѣ грудня с. р.

Русины зъ Долинщины поставили кандидатомъ на посла зъ рускои стороны п. Адама Грабовеньского.

Новинки.

Львôвъ дня 28 вересня.

— **Запросины.** Высокоповажаныхъ членôвъ філіѣ товариства „Просвѣта“ въ Камѣнцѣ струмиловôй запрошує выдѣлъ на загальнѣ зборы, котрѣ вôдбудуть ся дня 4 жовтня о 2 ôй годинѣ въ полудня въ сали уряду громадского въ Камѣнцѣ струмиловôй. Порядокъ дневный: 1 Вступнє слово. 2 Справоздакє уступаючого выдѣлу. 3. Вôдчитъ о релїґійно моральнôмъ выхованю. 4. Вôдчитъ о садôвництвѣ по селахъ. 5. Выбôръ нового выдѣлу 6. Внесеня членôвъ.

— **Товариство обезпеченъ „Днѣстеръ“** розвиває ся що разъ красше. Зъ днемъ 25 вересня число полісъ, обезпеченыхъ въ „Днѣстрѣ“, переступило 10.000. Подаючи сю вѣстку, надѣємось, що загалъ Русинôвъ прийме єѣ зъ радостію, бо въ успѣшнôмъ розвитку „Днѣстра“ лежить такожь запорука нашои будучности.

— **Выдѣлъ філіѣ „Просвѣты“ въ Камѣнцѣ струмиловôй** взыває членôвъ „Просвѣты“ въ повѣтѣ каменецкôмъ, щобы зволили членьскѣ вкладки до товариства присылати на руки выдѣлу філіяльного.

— **До офіцирского испыту въ Перемышли** зголосило ся 36 ученикôвъ, однорôчныхъ охотникôвъ. Зъ нихъ зложило испытъ 30, мѣжь иншими: Омелянъ Паръ, Евґ Войнаровскій, Стан. Билиньскій, Ив. Крогулецкій, Мат. Пухалякъ, Ив. Сандецкій, Тад. Мохнацкій и ин.

неѣ влѣзти. Вôдтакъ уложивъ собѣ такій спосôбъ житя: въ ночи, коли люде, звѣрѣ, рыбы и птахи сплять, буде плывати, а въ день сидѣти въ норѣ и тремтѣти. А що пити и ѣсти таки конче треба, а вôнъ не має нѣякои пенсіѣ и не є въ службѣ, то буде вылазити зъ норы коло полудня, коли вже всѣ рыбы наѣли ся и може тодѣ при помочи божôй зловить собѣ яку мушку. А якъ не вдасть ся єму єѣ зловити, то верне до норы голодный и буде въ нѣй ждати ажь до рана. Лучше не ѣсти, не пити, нѣжь зъ повнымъ жолудкомъ стратити житє! Такъ вôнъ и зробивъ. Въ ночи высувавъ ся зъ норы, уживавъ руху, скупавъ ся у свѣтлѣ мѣсяця, а въ день сидѣвъ у норѣ та тремтѣвъ на цѣлôмъ тѣлѣ. Хиба въ само полудне выбѣгне на хвилинку, зловити яку добычу — та що въ таку пору можна зловити? Атже тодѣ й комарь ховає ся передъ спекою пôдъ листє, и хробакъ залазить пôдъ кору дерева. Отже лыкне собѣ воды — тай по всѣмъ!

Цѣлый день лежить въ норѣ, въ ночи не досыпляє, майже нѣчого не ѣсть, а тôлько все думає собѣ: мабуть я ще жию? Охъ! що то завтра буде!

Зморить бѣдака сонъ вôдъ часу до часу и тодѣ снить ся єму, що має квітокъ на льотеріи и выгравъ двѣста тысячь. Безъ памяти зъ радости перекидає ся на другій бôкъ, — ажь цѣлый пысокъ высуває ся єму зъ норы— и щожь бы стало ся, якъ бы якій щупакъ бувъ єго спостерѣгъ, тожь то бувъ бы вытягнувъ єго цѣлого зъ норы.

Разъ пробудивъ ся, дивить ся и бачить, що передъ самою єго норою стоить ракъ. Стоить, не рушає ся, мовь остовпѣвъ и вытрѣщивъ на него кôстянѣ очи. Тôлько вусы рушають ся єму зъ бѣгомъ воды. Тожь то набравъ ся вôнъ страху! Цѣлого пôвъ дня ажь до смерку ракъ не ступивъ ся нѣ на крокъ, а вôнъ за весь той часъ все тремтѣвъ и тремтѣвъ на цѣлôмъ тѣлѣ.

А иншимъ разомъ, ледви досвѣта запхавъ ся въ нору и позѣхнувъ солодко, забираючи ся до спаня, — дивить ся, а ту коло самои норы щупакъ клацає зубами. И ждавъ на него цѣлый день, такъ якъ бы вже самымъ видомъ єго бувъ ситый. А вôнъ и щупака одурививъ: не вышовъ въ норы и вже!

И не разъ або два стрѣчало єго щось подôбне, але то майже що дня. И все тремтѣвъ вôнъ, але не давъ ся звести, и що дня казавъ вôнъ собѣ: Славажь-тобѣ, Господи, ще жию!

Але на тôмъ не конецъ: нашь мудрый Ковбликъ не оженивъ ся и лишивъ ся бездѣтный, — а єго батько мавъ численну родину! Мôй батько — думавъ вôнъ собѣ — мôгъ дôждати ся старости, хочь бы й кпивъ собѣ зô всего. Тодѣ й щупаки рѣчнѣ не були такѣ ненситѣ и окунѣ насъ, дрôбненькихъ, не були ласѣ. А хочь его разъ и мали зварити въ юшцѣ, то такъ й тодѣ найшовъ ся добродѣй-старецъ, що єго выратувавъ. Теперь же въ рѣкахъ рыбъ менше и ковблѣ пôшли въ гору. Нема що думати о родинѣ, а тôлько треба старати ся самому сякъ-такъ вѣкъ прокоротати.

И проживъ въ такій спосôбъ премудрый Ковбель звышь сто лѣтъ. А за цѣлый той часъ не робивъ нѣчого, тôлько все тремтѣвъ и тремтѣвъ. Не має родины, приятелѣвъ; нѣхто до него не горне ся, анѣ вôнъ до нѣкого. Въ карты не грає, вина не пє, циґаръ не курить, за гарными дѣвчатами не вганяє, тôлько тремтить и все думає собѣ: Слава Тобѣ, Господи; мабуть я ще жию!

Навѣть щупаки и тѣ зачали єго хвалити: Якъ бы, кажуть, всѣ жили на такій ладъ, тодѣ ажь бувъ бы спокôй въ рѣцѣ. Однакъ они хвалили Ковбля такъ нарокомъ, по то тôлько, щобы єго вынадити зъ норы и зжерти. Але вôнъ и теперь не давъ ся звести и своєю мудростію побѣдивъ хитрôсть ворогôвъ.

Кôлько лѣтъ проживъ премудрый Ковбель понадъ першу сотню, не знати, але й на него прийшла вкôнци смерть. Лежить у своѣй норѣ и думає собѣ: Слава Богу, вмираю власною смертію, якъ мôй батько и мати. И пригадали ся єму слова щупака: Якъ бы всѣ такъ жили, якъ той премудрый Ковбель, добре бы було....

Ставъ вôнъ розбирати все своимъ великимъ розумомъ и наразъ выдало ся єму, що якійсь голосъ шепче єму до уха: „Атже въ такій спосôбъ цѣлый рôдъ ковблѣвъ мôгъ бы выгинути!“ Атже для удержаня роду треба передовсѣмъ мати дѣти, а вôнъ ихъ не має! Але на тôмъ ще не конецъ: Щобы рôдъ ковблѣвъ розвинувъ ся и ставъ сильнымъ, щобы члены єго були добрыми горожанами, треба конче, щобы выховували ся въ живлѣ имъ приналежнôмъ, а не въ тѣсныхъ норахъ, де тратять вôдъ вѣчнои темноты. Дальше потрѣбно, щобы мали добру поживу, не втѣкали вôдъ товариства, взаимно помагали собѣ и вчили ся однѣ вôдъ другихъ чеснотъ и всякихъ добрыхъ прикметъ. Бо тôлько такій спосôбъ житя може причинити ся до выдосконаленя роду ковблѣвъ та охоронити єго передъ тымъ, щобы не звели ся нѣ на що.

Помыляють ся тѣ, котрѣ думають, що лише тыхъ ковблѣвъ можна уважати добрыми

— **Жертва свого званя.** Зъ Прешбурґа доносять: Знаный тутешный лѣкарь Беля Бекъ вернувъ тому кôлька днѣвъ до дому зъ візиты у дитины хорои на дифтерію. Закимъ ще лѣкарь перебравъ ся та здезинфекціонувавъ ся, обнявъ его единый сынокъ и хочь его батько вôдпыхавъ, дитинѣ вдало ся поцѣлувати батька. Въ два днѣ пôзнѣйше дитина захорувала на дифтерію и за кôлька днѣвъ померла. Нещасный батько стративъ потôмъ розумъ; все кричавъ: „Я вбивъ власну дитину и зъ тыми словами на устахъ такожь померъ.

— **Холера.** Пôсля постановъ дрезденьскои конференціи узнано судовый повѣтъ римановскôй за гнѣздо холеры. Дня 26 с. м. захорувало въ Галичинѣ 19 осôбъ, выздоровѣло 6, померло 7. Бактеріольоґічно стверджено холеру въ Доливѣ, Заболотовѣ и Пôдпечарахъ; а не ствердженo въ Издебкахъ и Рогôзнѣ.

— **Огнѣ.** Въ Бачинѣ въ повѣтѣ старомѣскôмъ выбухъ дня 12 с. м. огонь въ домѣ Петра Лешковича Бачиньского. Вôдъ того огню заняли ся и згорѣло десять домôвъ. Шкода выносить 4.800 зр. и була майже зовсѣмъ обезпечена. — Въ Заборовѣ въ решѣвскôмъ повѣтѣ погорѣли два господарѣ: шкода 2900 зр., лише въ части обезпечена. — Въ Рудкахъ коло Староньвы господарь Косикъ пôдложивъ, якъ кажуть, самъ огонь пôдъ свôй будынокъ, обезпеченый на 410 зр. Шкода выносить лише 200 зр. — Дня 13 вересня с. р. вечеромъ выбухъ огонь на обôйстю селянина Данила Шарабуры у Гриневѣ въ повѣтѣ бобрецкôмъ. Звôдки взявъ ся огонь, певно не знати; але люде подôзрѣвають о пôдпалене Даниловогo брата Томка, котрый есть заступникомъ начальника громады. Оба браты жили у великôй незгодѣ и Томко мавъ разъ Данилови казати: „Чекай, чекай, не будешь такій великій панъ". Якъ тамъ и було, не наша рѣчь въ се вдавати ся, але Данило Шарабура погорѣвъ и мае шкоды на 3.200 зр. До того й сусѣдъ его, Михайло Милявскій, стративъ такожь цѣлый свôй маетокъ вартости 6000 зр., такъ що вчисливши всѣлякй спаленй знаряды и т. п цѣла шкода выносить около 10.000 зр, а була обезпечена лише на 2.200 зр.

— **Анархісты.** Зъ паперôвъ, забраныхъ анархістамъ, пересвѣдчили ся власти, що проводирѣ сеи ґрупы вѣденьскои жили у вôдносинахъ зъ анархістами за границею, а именно зъ берлиньскою ґрупою. Увязненй не признають ся до нѣчого, лише до того, чого вже заперечити не можуть. Якй замѣры мали вѣденьскй анархісты, докладно не знати, але то певно, що хотѣли высадити у воздухъ котрйсь будынки публичнй. Въ мешканю Гаспля и Ганля розôбрано пôдлогу и стѣни, але не найдено бôльше нѣчого замѣтного.

— **Въ сварцѣ.** Страшна пригода стала ся дня 24 с. м. въ загородѣ селяньскôй въ Оплытнѣ въ повѣтѣ жовкôвскôмъ. Посваривши ся зô своею жѣнкою Михайло Левко такъ розсердивъ ся, що схопивъ острый нôжь и пробивъ жѣнцѣ черево. Пôдчасъ коли нещасна жѣнка вила ся зъ болю, лютый мужь зô страху передъ карою десь щезъ. Може бути, що доси вже его зловили.

— **Ѣдовитй губы.** Въ Кривôмъ коло Козовы швець Филипъ Твѣликъ назбиравъ, якъ здавало ся, пôдпеньковъ и казавъ ихъ жѣнцѣ уварити. Коли тыхъ губъ наѣла ся родина, заразъ розхорувала ся. Закимъ дôзнали ся о тôмъ сусѣды и прикликали доктора, семилѣтна донька Твѣлика померла. Та хочь потôмъ и докторъ радивъ, якъ мôгъ, вмерла такожь и жѣнка Твѣлика и вôнъ самъ и 10-лѣтный сынъ его Дмитро. Зъ цѣлои родины лишила ся тôлько всего 7-мѣсячна сирôтка.

— **Песъ лѣкаремъ.** У пана Г. въ Б. бувъ песъ и кôтъ, котрй мѣжь собою жили у великôй незгодѣ. И песъ и кôтъ носили на своихъ пыскахъ богато знакôвъ зъ борбы то вôдъ зубôвъ, то вôдъ кôгтѣвъ. Въ кухни бувъ кошикъ, де песъ спавъ, а кôтъ любивъ лазити въ маленьку пѣчь и грѣти ся. Трафило ся недавно, що кота замкнули въ печи и пôдпалили пôдъ кухнею, щось варили. Родина п. Г. сидѣла въ комнатѣ, ажь чуе, въ кухни гавкае песъ на цѣле горло. Бѣжать тамъ, дивлять ся, а мудрый ямникъ трохи на кухню не скаче. Заразъ зрозумѣли, що то за котомъ, бо и кôтъ верещавъ на цѣле горло. Отворили дверцѣ и кôтъ зъ попечеными ногами выскочивъ зъ печи, та майже неживый впавъ на землю. Ямникъ заразъ его взявъ зубами легко за спину и занѣсъ до свого коша та ставъ лизати его ноги. Прикликали ветеринаря до кота и той сказавъ, що кôтъ згине, бо попаривъ ся дуже; але песъ такъ довго лизавъ раны, такъ дѣливъ ся всѣмъ, поки не вылѣчивъ свого ворога. Теперь уже кôтъ здоровъ и жие зъ псомъ въ найлучшôй згодѣ

† Посмертнй вѣсти.

— О. Антôнъ Коростеньскій, парохъ въ Лѣсковатôмъ, устрицкого деканата, упокоивъ ся дня 24 вересня въ 77 ôмъ роцѣ житя а 47-ôмъ священьства. — О. Антôнъ Масляникъ, парохъ въ Нановôй, устрицкого деканата, упокоивъ ся дня 23 вересня у своякôвъ въ Добромили въ 44-ôмъ роцѣ житя, а 19 ôмъ священьства. — О. Иванъ Ванковичь, гр. кат. священикъ въ Цѣвковѣ, олешицкій мѣстодеканъ, померъ 25 с. м. въ 78 р. житя а 48 священьства.

горожанами краю, котрй зô страху ажь розумъ тратять, ховаючи ся по тѣсныхъ, темныхъ норахъ. Нѣ, то не горожане, але що найменше непожиточнй ковблѣ.

Ихъ житє нѣкого не грѣе, нѣ пече, нѣ свербить, и они не приносять нѣкому нѣ славы, нѣ чести, нѣ ганьбы.... То дармоѣды, що не знати, по що жиють на свѣтѣ.

Все те було теперь Ковблеви таке ясне и природне, що наразъ напала его велика охота вылѣзти зъ норы и триюмфально переплысти въ ширшь цѣлу рѣку. Але тôлько вôнъ подумавъ о тôмъ, а вже знову напавъ его великій страхъ, ажь зачавъ конати у тôмъ страсѣ. Живъ тремтячи и вмиравъ такожь тремтячи.

Цѣле житє станулo ему наразъ передъ очима. Чи зазнавъ вôнъ коли самъ якои потѣхи? Чи потѣшивъ кого? Чи давъ кому яку добру раду, або сказавъ добре слово? Чи притуливъ кого до себе, огрѣвъ, оборонивъ? Хто коли чувавъ про него? Хто знавъ его имя?

И на всѣ тй питаня мусѣвъ собѣ вôдповѣдати: нѣкого, нѣкому нѣхто.

Живъ и тремтѣвъ — отъ и все! Навѣть теперь, коли смерть заглядае ему въ очи, все ще тремтить, а самъ не знае, длячого. Нора его темна, тѣсна, не мае куды обернути ся; не загляне до неи промѣнь сонця, не завѣе теплѣйшій леготъ, а вôнъ все лежить у вогкôй мрацѣ ослѣплый, придушеный, нѣкому не потрѣбный, лежить и жде: коли вже разъ смерть зъ голоду зробить конець его безцѣльному житю?

Чуе, якъ недалеко его норы плюскають иншй рыбы — може навѣть ковблики, але имъ всѣмъ особа его зовсѣмъ байдужа. Нѣкому зъ нихъ не прийде хочь бы така думка: Ану, спытаю ся премудрого Ковбля, якимъ способомъ прожинъ вôнъ сто лѣтъ такъ щасливо, що его анѣ щупакъ не ликнувъ, анѣ ракъ клѣщами не роздеръ, анѣ рыбакъ не зловивъ на вудку? Плывуть они заразъ попри него и зовсѣмъ не знають, що въ тôй норѣ якъ разъ кôнчае вôнъ свое нужденне житє. И що найбôльше его болить, що нѣхто его навѣть мудрымъ не называе. Тôлько рыбы одна другôй кажуть: Чи чували вы за того осла-Ковбля, що не ѣсть, нѣкого не видае, зъ нѣкимъ не жие, и тôлько все думае о тôмъ, якъ стеречи свого нужденного житя? А богато называе его попросту дурнемъ безсоромнымъ, и не може надивувати ся, якъ такихъ дармоѣдôвъ може вода стерпѣти.

Розумувавъ о тôмъ всѣмъ Ковбель и дрѣмавъ. То есть: властиво не дрѣмавъ, але щоразъ тративъ свѣдомôсть и память. Въ ухахъ зашумѣли ему передсмертнй шепоты, немôчь тѣло обняла. И приснивъ ся ему знову той сонъ, що выгравъ на льотеріи двѣста тысячъ, вырôсъ на пôвъ лôктя и самъ зачавъ пожирати щупакôвъ. А пôдчасъ тыхъ мрѣй пысокъ Ковбля высувавъ ся щоразъ бôльше зъ норы на дворъ.

И наразъ щезъ. Що ту властиво стало ся, чи его щупакъ ликнувъ, чи ракъ роздавивъ клѣщами, чи може вмеръ природною смертію и выплывъ на верхъ воды—не знати, бо при смерти его не було нѣкого. Найскорше, мабуть, померъ природною смертію, бо зъ якои рѣчѣ мавъ бы щупакъ пожирати змарнѣлого, конаючого, а до того всего ще й премудрого Ковбля.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 28 вересня. Найдост. Архикнязь Альбрехтъ одержавъ вôдъ цѣсаря Вільгельма титулъ нѣмецкого маршалка польного.

Вѣдень 28 вересня. N. W. Tagblatt довѣдуе ся зъ Риму, що Россія зъ горы повѣдомила тридержавный союзъ, що візита еѣ въ Тульонѣ то лише вôдповѣдь на візиту кронштадску.

Прага 28 вересня. Вчера вôдбуло ся перше засѣданє рады мѣскои по заведеню стану выимкового. Бурмистръ Шольцъ взывавъ радныхъ, щобъ втихомирювали населенє та старали ся о привернене нормальныхъ вôдносинъ. Зъ того повставъ крикъ и лайка помѣжь Старочехами а Молодочехами. Молодочехи поставили внесокъ, щобы выслати петицію до рады державнои о знесенє стану выимкового, але се внесенє вôдкинено.

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Посвѣшный		Особовый			
Кракова	3 01	**10 41**	**5 26**	11·11	**7 36**	
Пôдволочискъ	6 44	3·2[illegible]	10 16	**11 11**	—	–
Пôдвол. Пôдзам.	6 54	3·32	10 40	**11 33**	—	–
Черновецъ	6·36	—	10·36	3·31	**10 56**	
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3 41	**8 01**
Белзця.	—	—	9 56	**7 21**	—	–

Приходять зъ

	Посвѣшный		Особовый			
Кракова	3 08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2 48	**10·02**	**6 21**	9 46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2 34	**9·46**	9·21	5·55	—	-
Черновецъ	**10 10**	—	**7 11**	7 59	12·51	—
Стрыя	—	–	**1 08**	9·06	**9·52**	2 38
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.